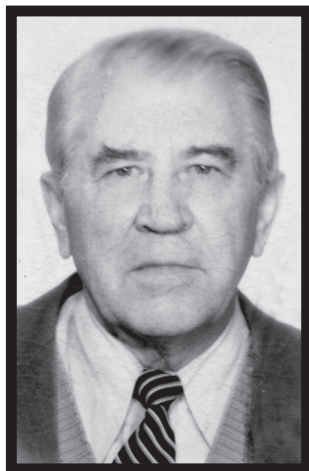

Juozas Minius 1923 - 2005

*Toks trumpas gyvenimo kelias -
Nuo lopšio matyti senatvę.
Vargais nubarstyti takeliai
Ir ašarom išgrįstos gatvės.*

Šiomis, savo tėvelio poeto Jono Miniaus seniai parašytomis eilėmis palydėtas, kaitrią liepos mėnesio popietę šalimais amžino poilsio atgulė ir jo vyresnysis sūnus Juozas. Gal ir alegoriškai nuskambėjo prie kapo duobės pasakytos eilutės: "nuo lopšio matyti senatvę". Tačiau, kad ir koks ilgas būtų gyvenimas, jis nuplasnoja tarsi paukštis, nuteka, kaip tas sraunus upės vanduo, palikdamas paskui save verpetus ir vilnis. Ir ne visada jis būna lygus ir tiesus. Pasitaiko jame ir vingių, ir duobių. Toks buvo ir gydytojo Juozo Miniaus gyvenimas.

Kai šeima atsikėlė gyventi į Kauną, Juozas įstojo į "Aušros" berniukų gimnaziją, kuria visą gyvenimą labai didžiavosi. Juk čia mokėsi įžymūs nepriklausomos Lietuvos veikėjai, politikai, literatai, sportininkai. Jis pats įstojo į Skautų Sąjungą, buvo aktyvus jos narys, po kurio laiko tapo skiltininku (vadovavo keliolikos skautų būriui). Kasmet dalyvavo skautų stovyklose, tarp jų - dviejose tarptautinėse (Palangoje 1935 m., kurią aplankė Pasaulio Skautų Sąjungos įkūrėjas lordas Baden-Powelis, ir Aukštojoje Panemunėje, 1938 m.). Kai 1945 m. pateko į KGB nagus, skau-

tystė, kaip "fašistinė organizacija", jam buvo įskaityta prie kitų nacionalistinių nusikaltimų. Atgavus Vilnių, Juozas įstojo į Vytauto Didžiojo gimnaziją ir ją 1941 m., pačiose karo išvakarėse, baigė.

Karo metais neišvengė vokiečių okupantų žiaurumų: 1942 m. "naktinių jaunimo gaudynių" metu, kartu su jaunesniu broliu Vladu, iš namų buvo sugrūsti į uždara sunkvežimį ir nuvežti į priemiesčio lagerį, kuriame jau buvo keli šimtai sugaudytų vaikinų. Visi buvo įvilkti į sudėvėtas vokiškas statybininkų drapanas ir išvežti į rytus kelių ir tiltų remontuoti. Abiems broliams tai nepatiko ir po poros savaitių jie slapčiomis parsigavo į Vilnių, o iš čia - pas motiną į Tauragę. Frontui nubildėjęs į vakarus, abu parvyko į Vilnių ir, seno tėvelio bičiulio prof. J. Kairiūkščio padedami, įstojo į Vilniaus universiteto medicinos fakultetą. Dar nebaigus pirmojo kurso, tėvas ir abu sūnūs vieną 1945 metų gegužės naktį buvo atvežti į KGB rūmus. Čia abiem sūnams prisegė BK 58 straipsnį ir po poros mėnesių, suformavus ešeloną, pasiuntė padirbėti Vorkutos anglių kasyklose. Tėvuką su kraujuojančiais plaučiais (sirgo tuberkulioze), visai paliegusį po kelių mėnesių paleido, o abu broliai, užtarus prof. J. Kairiūkščio ir akademikui P. Slavėnui, prigrąšinus nebeskleisti antitarybinės propagandos, buvo grąžinti į Vilnių.

Baigęs medicinos fakultetą Juozas Minius, kaip priklauso pagal paskyrimą, keletą metų dirbo chirurgu Panevėžyje ir Joniškėlyje, vėliau Vilniaus I ligoninėje traumatologu-ortopedu, II ligoninėje - chirurgu. Visas jam priklausomas gydytojo pareigas atlikdavo itin kruopščiai ir sąžiningai, todėl jį vertino bendradarbiai ir gerbė ligoniai.

Visą laiką ilgėjosi nepriklausomos Lietuvos ir tvirtai tikėjo, kad ji vėl bus laisva. Savo abu sūnus auklėjo patriotizmo dvasia, nuolat jiems pasakojo apie nepriklausomą Lietuvą, Atgimimo pradžioje įstojo į Tėvynės Sąjungą.

Šviesus Juozo Miniaus atminimas ilgam išliks visų jį pažinojusiųjų širdyse.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga ir "Varpo" redakcija nuoširdžiai užjaučia velionio šeimą, gimines ir artimuosius.

► nuogi, besižvalgą savo drabužių, kuo dabar rengtis.

Atkelta iš 6 p. Mūsų padėtis apgailėtina, mes nebeturime išeiginio drabužio - senų dorovės tradicijų. Bandome gyvenimą sureguliuoti įstatymais. Tai - beprasmiška. Įstatymais visko sureguliuoti neįmanoma, nes tam reikalingas milžiniškas represinis aparatas, kai tuo tarpu tradicijos gyvenseną tvarko savaime. Išvada viena - reikia gaivinti tradicijas! Kaip tai padaryti, - visų mūsų valdžių ir pačios visuomenės galvos skausmas. Reikia atkurti visas iki karo gyvavusias visuomenines organizacijas, reikia atstatyti pasitikėjimą policija, teismais ir visa valdžia. Ar tai įmanoma? Įmanoma ir būtina! Prisiminkime kaip buvo atstatytas pasitikėjimas kariuomene! Labai pamėgtas valdininkų pasiteisinimas - kokia visuomenė, tokia ir ... Ne, žmonės einantys į valstybės tarnybą privalo būti aukštesni už pakrikusios visuomenės

narius. Tokių žmonių tikrai yra, tačiau nėra atrankos. Labai gaila, kad nuo pat nepriklausomybės atkūrimo nebuvo pasinaudota labiausiai ištikima gausia tremtinių bei politinių kalinių paslauga. Tarp jų buvo daug gabių, per didesnius vargus igijusių išsimokslinimą žmonių. Jie buvo ir ištikimiausi nepriklausomybės sergėtojai.

Yra ir tai, ko jau niekad nebeatkursime. Tai - šventoji mūsų žemė. Ji tapo išgrobstyta. Negirdėtas dalykas: ko nepajėgė padaryti net caro valdžia, padarė sava valdžia. Istorija dar nuteis tuos, kurie laikinai atsidūrę prie valstybės vairo sukūrė įstatymus, leidusius užgrobti svetimą žemę. Jiems atleisti negalima niekad. Istorija privalo prisiminti ir pasmerkti tuos, kurie, pasinaudoję nusikalstamais įstatymais, spekuliuodami žeme, prigyveno milijonus. Jie yra didieji mūsų tradicijų naikintojai.